

Nr 185.

Av herr **Bengtsson** i Norup, om *ändring i 1 § lagen om arbetstidens begränsning.*

Då lagen om arbetstidens begränsning antogs av riksdagen, undantogs bland andra även de vid sjukvården anställda. Säkerligen var det en allmän uppfattning, att därmed menades all vid sjukvårdsinrättningar anställd personal. Så blev emellertid icke förhållandet, vilket tydligt framgår av arbetsrådets tillämpning av lagen. Enligt rådets tolkning av lagen skall endast den personal, som har sitt arbete förlagt i själva sjuk-salarna, ställas utanför lagbestämmelserna, medan all kökspersonal, bak-, bad-, tvätt- och rengöringspersonal komma under lagen. Detta har vållat sjukhus- och sanatoriedirektionerna oöverkomliga svårigheter åtminstone åratals framåt.

Då en gång sjukvårdsbyggnaderna uppfördes, uppgjordes noggranna beräkningar av sakkunniga både med avseende på platsernas antal för de sjuka och beträffande rum för läkare, sjuksköterskor och personal. När nu lagen om arbetstidens begränsning skall tillämpas på en del av personalen, måste dennas antal utökas, varvid det i flesta fall visar sig, att bostadsbrist uppstår. De städer och tätare bebyggda samhällen, i vilka sjukhusen i regel äro förlagda, sakna i allmänhet tillräckligt antal bostäder för eget behov. Man kan knappast begära, att de därför skola räkna med någon sjukvårdspersonals bostadsbehov. Följden har blivit, att sjukhusdirektionerna landet runt tvingats att vända sig till arbetsrådet med begäran om befrielse från lagens tillämpning eller, om detta ej kunde ske, om uppskov tills vidare.

Detta senare har också beviljats i stor utsträckning, om jag är rätt underrättad. Men härmed räddas situationen blott till en tid. Enligt min mening borde arbetsrådet hava givit lagens tillämpning en sådan

tolkning, att den ej alls drabbat sjukvårdsinrättningarna. Frånsett det missnöje, som genom lagens tillämpning skapas personalen emellan på samma inrättning, beroende på vilken plats de inneha, verkar det ju nästan komiskt, att lagens bestämmelser gälla för den, som sopar i korridorerna, men icke för den, som gör motsvarande städning i sjuksalarna. Det ter sig också egendomligt, att på samma inrättning den personal, som har den krävande och ansvarsfulla uppgiften att vårda de sjuka, icke åtnjuter lagens skydd mot natt och dag både långvarigt och ansträngande arbete — i vilket avseende jag vill erinra om min motion vid 1919 års urtima riksdag beträffande denna personal — under det att de med visst städnings- och mera mekaniskt hushållsarbete sysselsatta icke skola äga att deltaga i arbetet mer än 8 timmar per dag.

Huruvida rättelse i vad jag sålunda måste beteckna som en orimlig lagtillämpning kan ernås genom ett riksdagens uttalande rörande innebörden av lagen eller om därför erfordras en lagändring, förefaller mig vara ovisst. För att säkerställa en saklig ändring finner jag emellertid mig böra framställa yrkande om sådan ändring. Skulle vederbörande utskott finna annan utväg möjlig för mitt syftemåls ernående, känner jag mig givetvis tillfredsställd även därmed. Här anhåller jag dock att få yrka, det riksdagen måtte besluta,

att § 1 i lag om arbetstidens begränsning
mom. 2, avdelning e, erhåller följande ändrade lydelse:
Arbete, som är att hänföra till hälso- eller sjukvård
och därvid allt sådant å sjukhusinrättning.

Stockholm den 22 januari 1920.

Sv. Bengtsson
i Norup.